

Planinke.

Na skali beli cvetejo
planinke — rožice tam,
kot zvezdice bele strmijo,
v dolinico gledajo k nam.

Vsadile so Vile jih gorske,
zalivajo škratci jih tri,
in solnce jim dalo oči je,
te žametne, sladke oči.

Povila jim lističe sreča,
ah, sreča s srebrno roko,
v poletnem jutru prebelem
poljubila jih je mehko.

In gledajo rože nas s skale
in vabijo, kličejo nas,
naj gremo jih trgat na gore,
k njim pridemo v jutru naj v vas.

Pa pridejo z nami v dolino
in ne zvenejo nikdar;
kot sreča bela cvetele
na domu nam bodo vsekdar...

A v domke njihove na gore
ne more nikoli nihče;
ne pelje tja cesta nobena,
ne peljejo tihe steze.

Kot zvezdice so, ki v višine
nas vabijo k sebi sladko,
a lestve nikjer ni nobene,
da šli bi jih trgat v nebo...

Jos. Vandot.

